

Johann Gabriel Pries

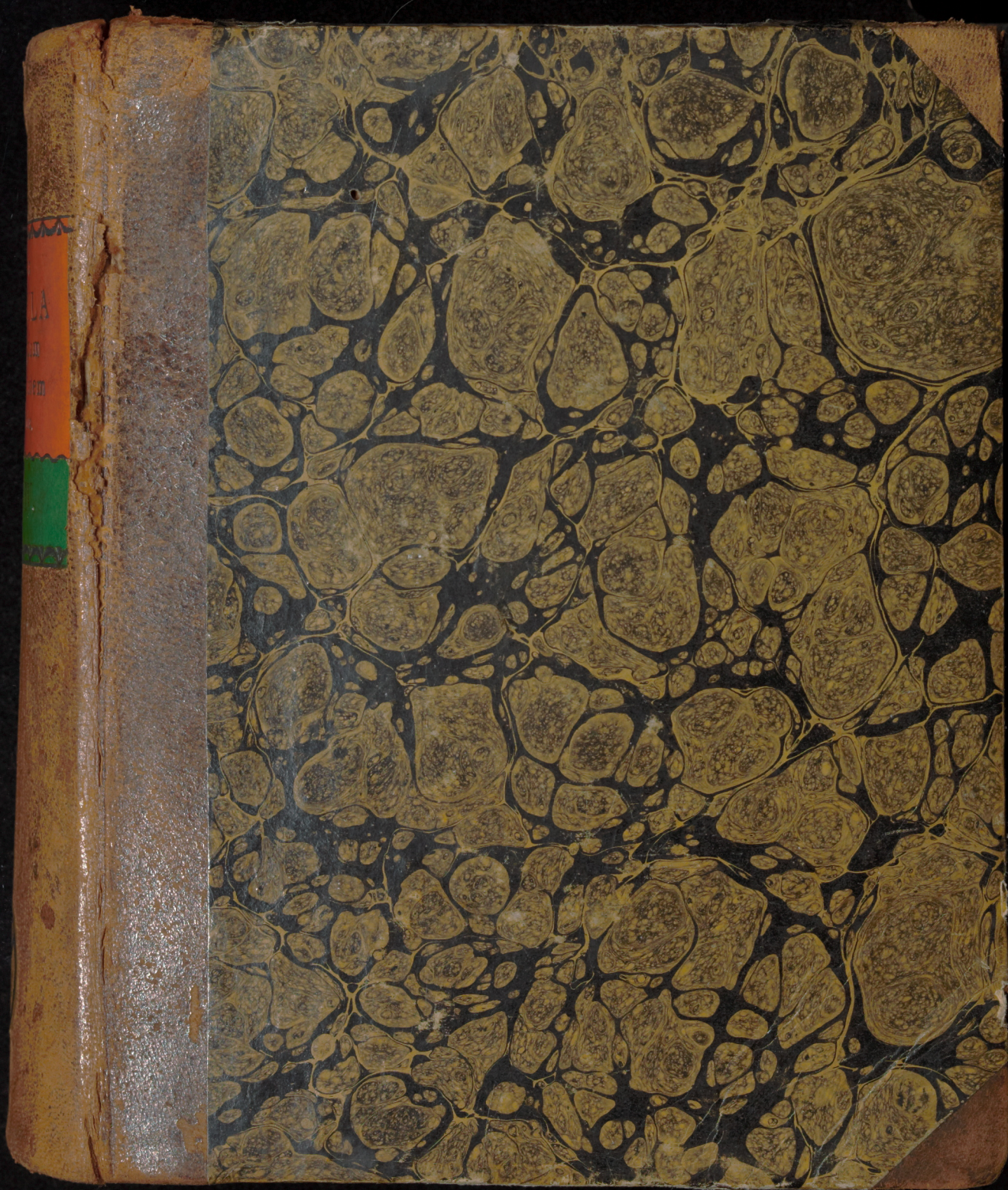
**De C. Cornelii Taciti In Rebus Sacris Ignorantia : Qvum Ad Gloriosissimvm
Natalem Serenissimi Dvcis, Principis Ac Domini, Domini Friderici. Dvcis
Regnantis Megapolitani, Domini Nostri Clementissimi, Sollemnioribus
Pvblicisque Orationibus In Gymnasii Avditorio Maiori Die IX. Novembr. A. R. S.
MDCCLXXI. Pvblica Pietate Celebrandvm, OO. OO. AA. HH. Hvmanissime Et
Officiosissime Invitaret**

Rostochii: Litteris Adlerianis, [1771?]

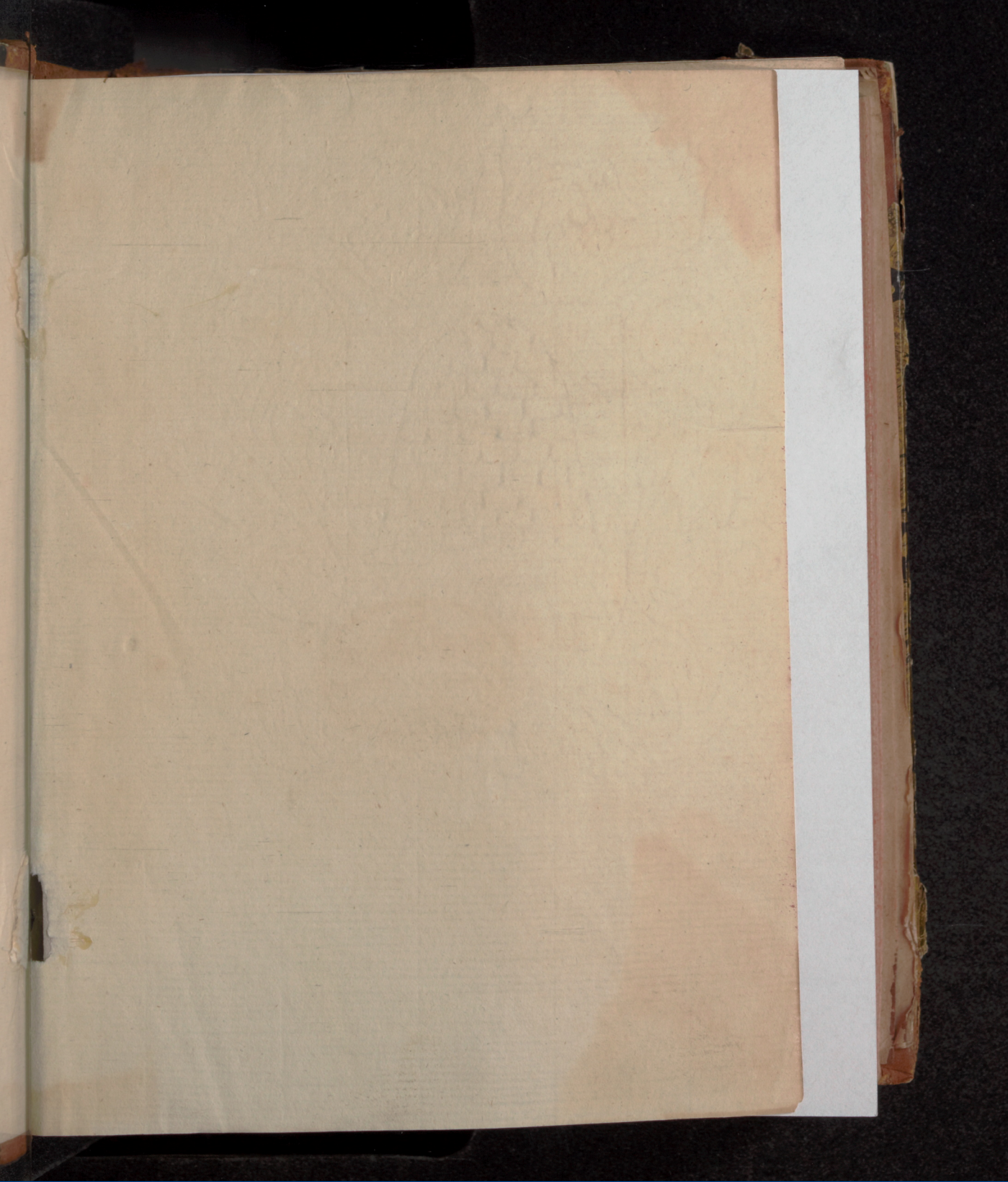
<http://purl.uni-rostock.de/rosdok/ppn875837018>

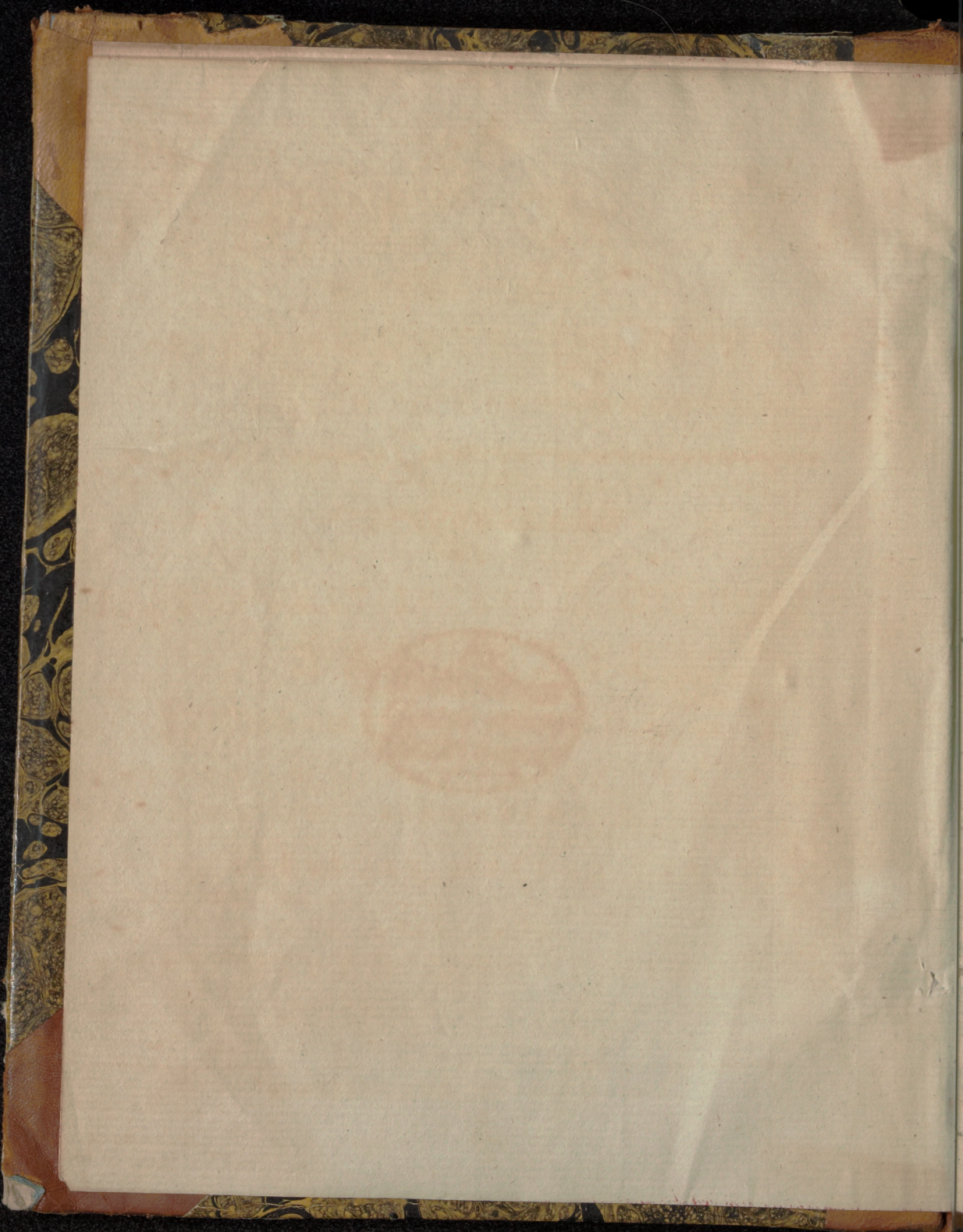
Druck Freier Zugang

Kp-395 (4)
Kp-395 (4)

DE
C. CORNELII TACITI 125/
IN REBUS SACRIS IGNORANTIA,

QVVM

AD GLORIOSISSIMUM NATALEM
SERENISSIMI DVCIS, PRINCIPIS AC DOMINI,

DOMINI
FRIDERICI.

DVCIS REGNANTIS MEGAPOLITANI,
PRINCIPIS VETVSTAE GENTIS HENETAE,
SVERINI AC RACEBURGI, COMITIS ITEM
SVERINENSIS, TERRARVM ROSTOCHII AC
STARGARDIAE DYNASTAE,

DOMINI NOSTRI CLEMENTISSIMI,
SOLLEMNIORIBVS PVBLICISQVE ORATIONIBVS

IN GYMNASII AVDITORIO MAIORI
DIE IX. NOVEMBR. A. R. S. CL^o I^o CCLXXI.

PVBLICA PIETATE CELEBRANDVM,

OO. OO. AA. HH.

HYMANISSIME ET OFFICIOSISSIME INVITARET,

NONNVLLA PRAEMISIT

M. IO. GABR. PRIES,

DVCALIS GYMNASII GVSTROVIENSIS RECTOR.

ROSTOCHII,
LITTERIS ADLERIANIS.

C. CORNELIVS TACITVS, Eques Romanus, sub Vespasiano, Domitiano, Nerua, et Traiano, variis honoribus ac rei publicae muneribus fuit perfunctus: scriptis vero suis, prudenti et arguta breuitate consignatis, immortalem sibi comparauit laudem et gloriam. Fuit quondam apud M. Clau-

dium Tacitum, Imperatorem, eo in honore, vt eius imaginem in omnibus collocaret bibliothecis, eiusque libros decies quotannis describi, ac in tabulis publicis reponi iuberet 1.) Viri deinde rei publicae scientissimi, et imperatoriis artibus bene instructi, vocarunt eum humanae prudentiae parentem, Politicorum magistrum, ac scriptorum corypheum, quicunque ad illud fastigium peruenerint, vt in eorum lucubrationibus plura sint documenta

1) Vopiscus in vita Taciti Imperatoris C. 10,

cumenta, quam versus, et plures sententiae, quam verba 2.) Quare et summus vir, Dan. Heinsius lectoribus suis persuadere studet, apud eundem occultam quandam, et mysticam fuisse haruspicinam, qua non animantium extra scrutaretur, sed Regum corda mentesque introspiceret: huiusque scripta meram esse prudentiae medullam, illius sacrum os linguam Suadae, labellumque Pithus habuisse 3.) Nos tanto scriptori, quoad populi Romani historiarum monumenta omni cura et diligentia conseruauit, et ad posteros propagauit, eo minus omnem auctoritatem denegandam, et debitam dexteritatis ac fidei laudem eripiendam esse arbitramur; quo certius constat, eum modo commemorare, quae ea, qua ipse floruit, acciderunt aetate, aut non adeo ab ea fuerunt remota, ut ab iis testibus, qui cuncta habuerunt explorata, qui nullam probitati suae maculam adsperserunt, nullumque lucrum sibi propositum viderunt, percipere potuerit 4.) Sunt tamen non pauci, quibus hic aulicarum

2) Cosmus Medicus, Princeps rei publicae gerendae peritissimus, non alium scriptorem maiori cura et industria lectitare consuevit. Fortissimus et prudentissimus militiae Caesareae Dux, Montecuculi scripta Taciti iuxta cum magna mapparum geographicarum copia secum semper domi et in castris habuit. Illustrissimi duo Hungariae Comites, laesae maiestatis crimine conuicti, et capite damnati, Francisc. Nadasdi, et Petr. Zreni scriptoris nostri πολιτικωτάτης fuerunt amantissimi, ita quidem, ut integras saepe paginas ex iisdem recitare potuerint. Vid. Muretus in Oratione, quam habuit Tacitum enarraturus, Vossius de Histor. Lat. Libr. I. Cap. 30. et Mollerus disp. circ. de Tacito §. 19. p. 28.

3) Vid. Balthaf. Bonifacius in Romanae historiae scriptoribus. Digna est Rapini sententia, quae addatur. Tacite est admirable en sa maniere. Lipse le prefere à tous les Autres; tout le monde n'est pas de son sentiment. On peut dire en general, que c'est un historien d'un ordre particulier, qui a de grandes beautés parmi de grands défauts; mais ses défauts sont un peu à couvert sous une grandeur de genie etc.: Vid. Eiusd. Reflexions sur l'histoire p. 292.

4) Scripsit C. Corn. Tacitus primum omnium Historiarum libros ab excessu

rum artium vafferimus indagator ipso Machiauello perniciosior esse videtur, quod tot rapinas, iniustas caedes, nefandas calumnias, tot artes et dolos, et quicquid flagitiorum a Principis persona longe abesse debet, memoriae tradit. Sed hi eodem iure patrem damnarent, filiis suis, peregre profecturis, pessimas fraudes commemorantem, quibus per totum iter et in diuerforiis incautis imponi soleat. Periculum quoque est, ne hi viri sancti sacros et diuinos quoque damnarent scriptores, qui his longe atrociora criminaliteris consignarunt. Quando vero hic alias grauis et prudens historiarum conditor de generis humani assertore ac sequestre, Christo, impie loquitur, testibus veritatem Christianam morte sua confirmantibus insultat, religionem, qua nobis nihil est sanctius et praestantius, adpellat exitiabilem superstitionem, odioque humanarum gentium conuictos quaesitissimis poenis merito affectos putat, Mosis miracula, ritus et caerimonias irridet, profanaque omnia Iudaeis adstruit, quae Romanis sacra, rursum concessa illis, quae Romanis incesta, ac Iudaeos asini effigiem penetrali sacrasse affirmat; Cornelii nostri in rebus sacris inscitiam ac audaciam, ne

excessu Neronis ad imperium Neruae, deinde Annales ab Augusti morte ad finem Neronis. Mortis eius tempus nemo indicauit, natalem tamen annum ex Plinii epistola XX. Lib. VII. coniectura consequi possumus. Nam ait discrete, se aetate Tacito aequalem esse. At Plinius incendio Vesuuini montis, quo auunculus periit, agebat duo et vicesimum annum. Natus ergo Plinius (nam incendium illud secundo anno Titi) non dubie anno vrbs conditae DCCCXVI Memmio Regulo et Virginio Rufo Coss. Sed Tacitus paullo maior erat natu, quod eadem epistola testatur reliquit Plinius. Natus ergo est extremo Claudii imperio, vel potius, Neronis initio, vixitque ad Hadriani imperium. Historiam exorsus est scribere post mortem Neruae. Clarum, quoniam principio libr. I. Historiarum Cap. 2. vocat Diuum Neruam, qui honos habetur, nisi Principi mortuo et sacro. Libellus de situ, moribus, populisque Germaniae ex odio Romanae luxuriae scriptus quibusdam videtur, postquam ex vicino Belgio, cui regendo Procurator erat impositus, propius cognoscere gentem, eiusque frugalitatem ac castimoniam potuit. Satis igitur

ne dicam, perfidiam ac malitiam, demirari licebit 5.) Operae igitur pretium ducimus, quam parum eius auctoritati in his rebus sit fidendum, paucis ostendere, ac in his tenebris historiae lucem accendere.

Supremum famosae, rectius scripssisset, sanctae urbis Hierosolymae diem traditurus, primordia eius aperire studet Hist. Libr. V. Cap. II. Mirari iam ab initio liber, qui fieri potuerit, ut Iosephi libros, his temporibus Romae neutiquam obscuros, non consuluerit, sed ex fama, auditione, et traditione, a maioribus veluti per manus tradita, aut ex scriptoribus externis, iisque incertis, quam iudaico, ea, quae refert, capi maluerit. Inde in rebus persequendis, ipsi ceterisque Romanis incognitis, tot monstra sunt enata, quae unicuique, etiam si tristius, atque Cato, in fronte gereret supercilium, risum extorquere possent. Iudaeos, ita orditur, Creta insula profugos, nouissima Lybiae infedisse memorant, qua tempestate Saturnus, vi Iouis pulsus, cesserit regnis 6). Argumentum a nomine peritur, inclytum in Creta Idam montem, accolae Idaeos, aucto

igitur ex his liquet, Tacitum rebus gentis suae, quas describit, maximam partem interfuisse, easque oculis perlustrasse, aut ab aliis, qui fallere noluerunt, percepisse, hincque de eius fide et dexteritate minime posse dubitari.

- 5) Vid. Eiusd. Annal. Libr. XV. Cap. 44. et Hist. Libr. V. Cap. 2. seqq.
- 6) Bochartus in Phaleg Saturnum fuisse Noachum, in libro vero, qui inscribitur Canaan, Abrahamum, arbitratur, cui adplaudunt Delany, Schuckfordius et Huetius. Vossius in Theol. Gent. L. I. C. 18 quinque numerat Saturnos, quorum primus Adamus, secundus Noachus, tertius IL, i. e. Israel siue Iacobus, quartus Molochus, et quintus Ianus, Latii Rex fuerit. Nos has fabulas poetis et credulae antiquitati reddemus. Plura qui cognoscendi est cupidus, adeat Ant. Banierum in Mytholog. Tom. I. pag. 106. Tom. III. p. 53. seqq. Macrobius L. I. Saturnal. Cap. 7. Dionys. Halicarnass. Antiquit. Rom. L. I. Cap. 37. seqq. et Dionys. Petavius in Ration. tempor. L. I. P. I.

aucto in Barbarum cognomento, Iudaeos vocitari 7). Sed argumenta, ab allusione nominis petita, nihil habere roboris, atque historico, nisi fidem testimonii velit eleuare, plane esse indigna, quis est, qui nesciat? Sane veteres Iudaei, nec insulae Cretae, nec montis Idae, in ea siti, vllam habuere notitiam, nec vnquam eam coluerunt, nec profugi eam relinquere sunt coacti, nec nouissima Lybiae infederunt. Sacer enim, et omnibus profanis longe antiquior scriptor, Moses in suis libris de huius gentis origine, incremento, moribus ac religione longe veriora ac certiora tradit, et qui eum sequuntur, satis testati sunt, Iudaeis hoc nomen, veteri Ebraeorum relicto, post captiuitatem Babylonicam vel a Iuda, principe ex eorum proauis, vel ab ipsa tribu fuisse impositum. Veri tamen aliquid subesse putat Io. Gothofr. Lakemacherus, qui rem ita concipit

- 7) Idaei, cognomento Daetyli, qui et Corybantes adpellabantur, Ionis seruatores, nouo lusus genere excogitato, clypeolis nimirum aeneis inter se concursantes, aeris tinnitu et compositione numerosi pedis Daetyli, a se inuenti, Saturnum decipere, initioque Phrygiam incoluerunt. Conditorem gentis Idaeum, Dardani filium Dionys. Halicarnass. l. c. commemorat. Aristoteles teste Clearcho apud Iosephum et Eusebium Iudaeos, quasi Indos ex Indorum philosophorum eius generis, quos Calanos adpellabant, progenie esse ortos tradit. Apud profanos Historicos Christiani ipsi quoque Iudaei et habiti, et dicti sunt. Sub Imperatore Tib. Claudio eiecti Roma Iudaeorum exoso nomine fuerunt Christiani. Iudaeos, inquit Suetonius in vita huius Imperatoris Cap. 25, impulsore Chresto assidue tumultuantes Roma expulit. Docet Tertullianus et Lactantius, Christum, Seruatorem nostrum, mutato I in E, Chrestum, per contumeliam homines impios adpellare solitos; quemadmodum de Pertinace tradit Capitolinus Chrestologum vocatum fuisse, quod bene loqueretur, maleque faceret, blandusque esset verbis, re non item. Horatius vocat eos Apellas, Verpos Iuuenalis, Recutitos ac Sabbatarios Martialis, quod ieiunia et Sabbata superstitione colerent. In Christianorum Imperatorum legibus Caelicolarum adpellatione designantur, quia in precibus fundendis ortum solis respiciebant, seque ad illam caeli plagam, in qua Hierosolyma, conuertebant, quare Caelum ipsum venerari visi sunt. Vide Leg. III. Cod. Theodof. de Iudaeis et Caelicolis, ac Io. Andr. Schmidii Historiam caellicolarum, Helmst. 1704.

pit 8). Existimarunt, inquit, Romani, Palaestinam ab vna tantum Iudaeorum gente inhabitari. Fac igitur, Romanos itinere per mare in Palaestinam facto, in portum Gazae Maiuma adpulisse, et vel ibi, vel in ipsa Gazaeorum vrbe, quae non longe aberat, originem incolarum sciscitatos audiuisse, quod e Creta olim aduenissent, quis dubitet? quin contingere ipsis facile potuerit, vt quae de origine Cretica accolarum maris acceperant, ea Palaestinis quoque mediterraneis, h. e. Iudaeis, imprudenter aptarent, ac ad suos deinde reuersi, cum his quoque eundem errorem communicarent. Vnde creditum tandem fuit Italis nonnullis, Iudaeorum gentem, e Creta insula olim profugam, nouissima Lybiae, h. e. regionem in Africae fere litam finibus, Aegypto quippe vicinam, insedisse. Nobis haec ingeniosa perplaceret sententia, si aequae probabilis esset. Romani enim non adeo erant rudes ac ignari, vt non facile perspexerint, Cretensibus ac Iudaeis non eadem sacra, leges, ritusque esse communia. Quidam, pergit Tacitus, regnante Iside, exundantem per Aegyptum multitudinem, ducibus Hieroso-

- 8) Parte II. Obseruat. Philologic. Obseru. II. de Crethier Plethi §. 12. vbi testem aduocat Dionem Cassium in Histor. Rom. L. XXXVII. p. 41. qui τὰυτὰ μὲν τότε, inquit, ἐν τῇ Παλαιστίνῃ ἐγένετο ἕως γὰρ τὸ σὺμπαν ἔθνος, ὅσον ἀπὸ τῆς Φοινίκης μέχρι τῆς Αἰγύπτου παρὰ τὴν θάλασσαν τὴν ἑταυ παρήκει, ὑπὸ παλαιῶν κέκληται ἔχονσι δὲ καὶ ἕτερον ὄνομα ἐπικτητὸν, ἥτε γὰρ χώρα Ἰσδαία, καὶ αὐτοὶ Ἰσδαῖοι, ὀνομάζεται, ἡ δὲ ἐπικλησις αὕτη ἐκείνοις μὲν οὐκ οἶδ', ὅθεν ἤρξατο γενέσθαι. Φέρει δὲ καὶ ἐπὶ τῆς ἄλλης ἀνθρώπων, ὅσοι τὰ νόμιμα αὐτῶν, καίπερ ἄλλοθεν οἶοντες, ζήλοισι. Illa quidem tunc in Palaestina gerebantur. Ita enim antiquitus tota illa gens vocabatur, quae a Phoenice usque ad Aegyptum iuxta mare internum extensa est. Habent et aliud nomen adscititium: regio enim ipsa Iudaea, populi Iudaei nuacupantur. Hoc cognomen, vnde originem acceperit, ignoro. Certe etiam illi, qui ex ea gente non sunt, modo secundum leges eorum viuunt, Iudaei dicuntur.

rosolympo ac Iuda proximas in terras exoneratam. Mosen ipsum legeris, si modo pro Iside substitueretur Pharaon, et pro Hierosolymis ac Iuda, Moses ac Iosua 9). Addit quoque: Plerique, Aethiopum prolem, quos, rege Cepheo, metus ac odium mutare sedes perpulerit. Traditio haec forsitan inde est orta, quod Moses Ziporam, Cuschitam s. Aethiopissam duxerat in matrimonium Num. Cap. XII. v. 1. Dicitur haec quidem e regione Midian fuisse Exod. Cap. II. v. 15. Vtraque vero regio in sacris litteris saepius coniungitur, Habac. Cap. III. v. 7. Haec enim Aethiopia, quae cum Abyssinia, s. Aethiopia in Africa non est confundenda, una cum regione Midian in Arabia petraea fuit sita, atque Aegyptum attingebat 10). Tandem incertus noster Cornelius in bonum incidit auctorem, quando scribit: sunt, qui tradant, Assyrios conuenas, indigum agrorum populum, parte Aegypti potitos, mox proprias vrbes, Ebraeasque terras, et propiora Syriae coluisse. Nam Mesopotamia, quae erat veteris regni Assyriaci pars, fuit id solum

9) Trogius Iustinus in idem incidit vitium, confundens diuersa nomina et tempora, Libr. XXXVI. Cap. 2. Iudaeorum, inquit, Rex primus fuit Damascus (vrbs erat Syriae) deinde Azelus, post Ador, tum Abrahamus, denique Israhel, et tandem Moses, eiusque filius Arvas (Aaron frater). Quis ille Pharaon fuerit, cuius sub imperio Moses populum ex Aegypto eduxerat, Horus, an Harmesses-Miamun, dissentiunt Eusebius et Vsserius. De Iside vid. Ant. Banierus l. c. Plutarchus peculiari Libro, et Minutius in Octauio.

10) Bochartus in Phaleg L. IV. Cap. 2. et Calmetus in Diction. Biblico sub voce Chus, Aethiopia etc. sunt consulendi. Coniux Moses, teste Calmeto, nonnullis Iudaeorum magistris dicitur Aethiopum Regina, cui nomen Tharbis fuerit. De Cepheo, Aethiopum Rege, cecinit Ouidius Metamorph. Lib. IV. in fine et L. V. Quod Cornelius noster scribit, de iis est accipiendum, qui a Regis nomine Chaldaei dicti, postquam mortuo Cepheo, e finibus Aethiopiae cum exercitu in Persidem exierunt, vt Hellanicus in Historia Persica scribit. Idem autem Cepheni dicebantur, ait Stephanus, a Rege Cepheo, cui suberant.

B

solum, in quo huius gentis conditores sunt geniti. Ultima denique, quam adfert, sententia his expressa est verbis: Clara alii Iudaeorum initia: Solymos, carminibus Homeri celebratam gentem, conditae vrbi Hierosolymam nomen e suo fecisse 11). Lis adhuc est inter Criticos, quinam designentur populi. Sunt, qui Lycios, alii Pisidas velint intelligi. Ceterum est vox originis Ebraeae, composita ex שׁוּלְמֹן possessio et שְׁלֵמִי tranquillitas, h. e. possessio tranquilla. Dualis formae est ob geminam vrbis partem superiorem et inferiorem 12).

Lon.

- 11) Exstant versus, quibus Homerus Solymos laudat, Iliad, Z. v. 184. et 204.

δεύτερον αὖ, Σολύμοισι μαχέσσατο κυδαλίμοισι,

Secundo autem cum Solymis pugnavit inclytis:

Μαρνάμενον Σολύμοισι κατέκτανε κυδαλίμοισι,

Pugnantem aduersus Solymos interfecit inclytos.

Eustathius ad h. l. Lycios, Plinius Pisidas esse arbitratur, nam hic scribit Histor. Nat. L. V. Cap. 27. Solymos, quondam appellatos Pisidas, colonias deduxisse Caesaream Antiochiamque etc. De Choc-rili Solymis, quorum Iosephus contra Apionem mentionem fecit L. I. vid. Scaliger Nor. ad Fragm. Salmasius in Ossileg. ling. Hellen. Humfr. Prideaux in Connex. Tom. I. p. 234. et Auct. Hist. Vniu. Tom. 8. p. 591. Sulmonem, patriam Ouidii, priscis olim auduisse etiam Solymum a Comite Aeneae Solymo, auctor est Ovidius Pastor, L. 4.

Huius erat Solymus Phrygiae Comes vnus ab Ida,

A quo Sulmonis moenia nomen habent.

- 12) Est cauillatio, quum apud Iosephum in fine primi libri Lyfimachus quidam: Iudaeos, ait, Aegypto expulsos, cum ductu Moysi in itinere vexassent homines (spoliatos vasis aureis et argenteis Aegyptios forsan audierat Lyfimachus,) expilassent templa, tandem in Iudaea confedisse, ibique conditae nomen dedisse ἱερόσυλα, quasi a fanis spoliatis etc.

Longior essem in percensendis Taciti erroribus, si plagarum spatium, atque lactissimus Serenissimi DVCIS regnantis, FRIDERICI Natalis id permetteret. Summo vitae mortisque arbitro sunt pietatis publicae officia persoluenda, siquidem ita precibus nostris, superiori anno pro salute Tanti Ducis fufis, indulgit et satisfecit, ut valetudine utatur prospera. Hanc caelestem felicitatem non extollere modo humillimis laudibus studebunt, sed diutinam quoque porro a DEO impetrare fatagent optimi quidam Iuvenes. Dicent enim cras hora IV. post meridiem hoc ordine.

I. GODOFREDVS IACOBVS CHRISTIANVS PRÜSSING, Badendick-Megapolitanus, Natalem DVCIS regnantis FRIDERICI indicet, Eiusdemque merita de Principe, FRIDERICO FRANCISCO, in omnibus illis, quae Principem, ad imperium natum, egregie ornant, doctrinis bene et sapienter instituendo, laudabit oratione germanica.

II. CHRISTIANVS FRIDERICVS LVDOVICVS ROENNBURG, Gustrouienfis, Horatii versum Libr. I. Od. II. Hic ames dici pater atque Princeps; carmine latino interpretabitur.

III. ERNESTVS GVSTAVVS CHRISTIANVS ZELLER, Suan-Megapolitanus, de damno, quod rei publicae infert superstitio, duce Cicerone de diuinatione Libr. II. Cap. 72. oratione latina dicer.

IV. IOANNES GODOFREDVS SIMONIS, Gustrouienfis, Ciceronis verba; Sanctitate et religione sublata, perturbatio vitae sequitur, et magna confusio, de natura Deorum Libr. I. Cap. 2. oratione gallica illustrabit.

V. IVSTVS ADOLPHVS FRIDERICVS HAHN, Gustrouienfis, de homine in sacris nascuto, seu religionis et pietatis.

pietatis irrisore, gallice, Esprit fort, germanice de-
clamabit.

VI. CAROLVS HENRICVS WAHNSCHAFT, Gustrou-
uiensis, Horatii versus.

Ad summam sapiens vno minor est Ioue, diues
Liber, honoratus, pulcer, Rex denique Regum.

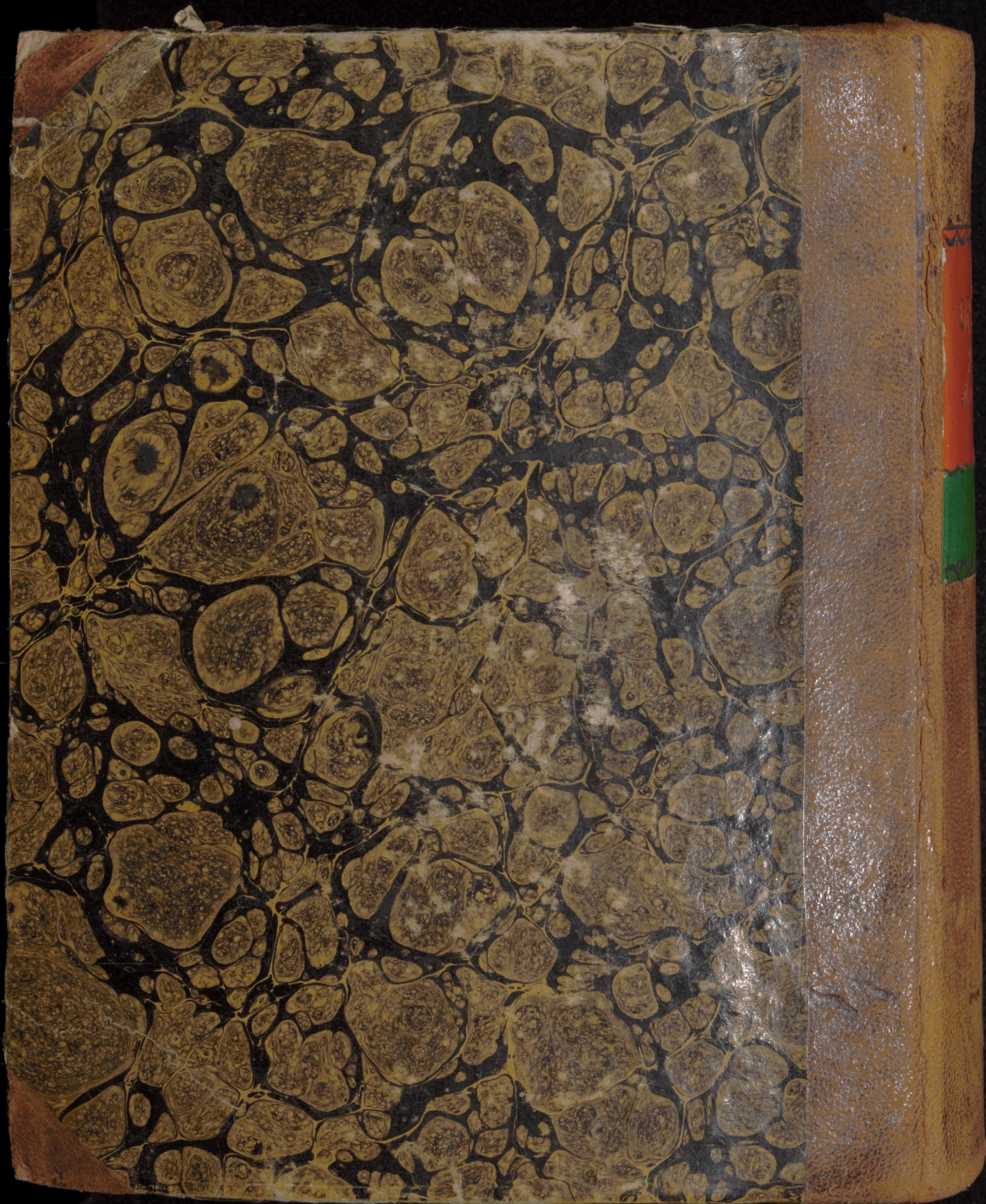
carmine exponet germanico, et pro constanti et
perpetua DVCIS regnantis, ac totius Domus Sere-
nissimae Meclenburgicae prosperitate ac felicitate
DEO O. M. vota persoluet.

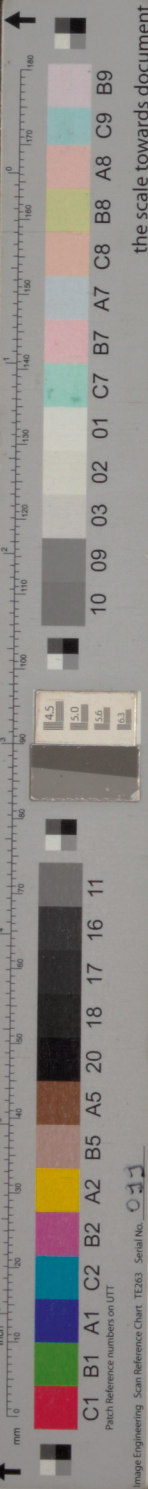
Dici nihil potest, quod magis valeat ad excitandos no-
stros, nostraeque iuventutis qualescunque conatus, quam
Maecenatum Illustrissimorum, summorumque iuuandae erudi-
tionis Vindicum, his etiam formandae eloquentiae rudimentis
fauentium, splendidissima concio.

Dabam Gustrouiae die VIII. Novembr. A. R. M. S.
c1o1o cc lxxi.

2 v. reg. 1250

ffem in percensendis Taciti erroribus, si plagu-
atque laetissimus Serenissimi DVCIS regnan-
RICI Natalis id permetteret. Summo vitae
o sunt pietatis publicae officia persoluenda, siqui-
is nostris, superiori anno pro salute Tanti Ducis
et satisscit, vt valetudine vtatur prospera.
felicitem non extollere modo humillimis lau-
sed diutinam quoque porro a DEO impetrare
quidam Iuuenes. Dicent enim cras hora IV.
hoc ordine.

REDVS IACOBVS CHRISTIANVS PRÜSSING,
ndick-Megapolitanus, Natalem DVCIS re-
is FRIDERICI indicet, Eiusdemque merita
incipit, FRIDERICO FRANCISCO, in
ous illis, quae Principem, ad imperium natum,
ie ornant, doctrinis bene et sapienter instituen-
udabit oratione germanica.

STIANVS FRIDERICVS LVDOVICVS ROENN-
, Gustrouienfis, Horatii versum Libr. I. Od. II.
mes dici pater atque Princeps; carmine latino
oretabitur.

ESTVS GVSTAVVS CHRISTIANVS ZELLER,
Megapolitanus, de damno, quod rei publicae
superstitio, duce Cicerone de diuinatione Libr.
p. 72. oratione latina dicet.

NNES GODOFREDVS SIMONIS, Gustrouienfis,
onis verba; Sanctitate et religione sublata, per-
tio vitae sequitur, et magna confusio, de natura
um Libr. I. Cap. 2. oratione gallica illustrabit.

VS ADOLPHVS FRIDERICVS HAHN, Gustroui-
de homine in sacris nascuto, seu religionis et
pieta.